

Zoetermeer

NEDERLANDS
THRILLER
FESTIVAL

*Winnaars
schrijfwedstrijd*

2023

Inhoud

Voorwoord	5
Code 5598	7
Schoolslag of doodslag	13
De griezelige bunker	20
De gruwelijke kelder	26
Het geheim van de geest	32
Thrillerschrijvers top vijf	38
Longlist	39
Colofon	40
Mede mogelijk gemaakt door	41

Voorwoord

Dit jaar vieren we de al weer 15^e editie van het Nederlands Thrillerfestival en dus ook van de schrijfwedstrijd voor scholieren! Een jubileum dus! En net als vorig jaar gaan we naar het Stadstheater voor de prijsuitreiking. Dit keer in de Kleine Zaal en wie wil mag erbij zijn. De burgemeester heeft ook weer toegezegd te zullen komen. Dat was vorige keren immers ook erg leuk en familie en vrienden kunnen erbij zijn, wanneer jullie in het zonnetje worden gezet. Wie wil dat nu niet? Want vergeet niet dat er ook dit jaar weer heel veel inzendingen waren, opnieuw meer dan voorgaande jaren. En wisten jullie dat er ook dit jaar weer basisscholen van buiten Zoetermeer hebben meegedaan? Het evenement waaraan jullie zo goed hebben meegewerkt, blijft groeien en groeien.....

Ook de in Zoetermeer gevestigde organisatie NBD Biblion sponsort weer het boekje met al die spannende verhalen. En zij maken het ook! Het boekje met de allerbeste verhalen wordt breed verspreid, ook de sponsoren van het Nederlands Thrillerfestival krijgen het. Er komt ook een e-book uitgave van, daar zorgt HIP Publishing weer voor. Wel heel bijzonder dat jullie verhalen op die manier door veel mensen worden gelezen. Wie weet gaan ze jullie namen onthouden en worden jullie over een paar jaar beroemde thrillerschrijvers!

In het Stadstheater staan op zondagmiddag 22 oktober nog meer prijsuitreikingen gepland. Van de MAX Bronzen Vleermuis voor de beste debuutthriller, de MAX Zilveren Vleermuis voor de beste thriller van het jaar, de MAX Gouden Vleermuis voor een auteur die al heel veel thrillers heeft geschreven én – nieuw dit jaar – de MAX Junior Vleermuis, voor het beste spannende kinderboek! Die prijzen worden uitgereikt door de directeur van Omroep Max, Jan Slagter. Leuk om daar ook bij te zijn om kennis te maken met beroemde en (nog) minder beroemde thrillerschrijvers. Een aantal van hen zal ook op de Boekenmarkt in de foyer van het Stadstheater te vinden zijn.

De zondagmiddag is de aftrap van het festival, maar in de week die daarop volgt zijn er allerlei activiteiten in Zoetermeer. Kijk maar even op de website, dan kunnen jullie zien welke spannende dingen er nog meer worden georganiseerd tot en met zondag 29 oktober.

Ik hoop dat jullie een spannende, mooie middag hebben. Wees trots op jezelf, het is echt knap wat jullie hebben geschreven. Veel succes met jullie (schrijvers)toekomst!

Ria Oosterop

Voorzitter Stichting Nederlands Thrillerfestival

Code 5598

Thriller

Rosalie Mullenders
Casa

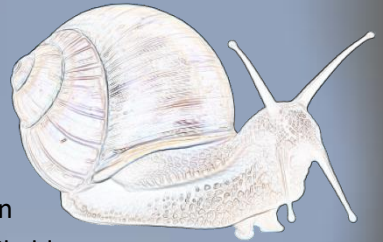
3785? Nee, 7739? Ook niet. Misschien 773...? Oh hoi, je vraag je zeker af, wat er is gebeurd. Dat zal ik even uitleggen. Het begon allemaal op woensdag 20 september 2023. Ik was op school en we hadden weer heel veel lessen. Ik was samen met Mirte en andere vriendinnen bezig met een topografie quiz, toen de meester kwam met een mededeling. Hij zei, dat hij om kwart over twee wat wilde vertellen.

14:15 uur

Onze meester zei, dat we allemaal aan de kleine tafel moesten gaan zitten. Ik zat naast de meester en Mirte zat naast mij. Hij vertelde, dat hij een bericht had gekregen over het Thrillerfestival en dat je een verhaal mocht schrijven als je dat wilde. Ik wilde wel meedoen. Ik vroeg aan mijn vriendinnen of zij mee zouden doen. Mirte zei ja, dus het leek me leuk om ook mee te doen. Alleen moest ik een onderwerp hebben. Ik besloot even door de school te lopen op zoek naar ideeën voor het verhaal. Ik ben de hele school rond gelopen, alleen

was ik nog niet in het voorraadhok geweest. Het leek mij de beste plek en die bewaar ik altijd voor het laatst. Ik liep naar binnen en rook meteen een verschrikkelijke stank van oude sokken, ui en andere walgelijke dingen. Ik liep verder en probeerde het knopje van het licht te vinden, maar ik kon het knopje niet vinden. Ik liep even naar buiten, want die walgelijke lucht was er nog steeds en het drong diep mijn neus in. Ik kon bijna niet meer ademen. Toch liep ik een paar minuten later weer naar binnen ondanks die verschrikkelijke geur. Dit keer liep ik verder en het voelde alsof er allerlei dikke slijmerige dingen onder mijn voeten lagen. Het voelde aan als slakkenslijm. Ik werd helemaal ongerust, maar ik besloot toch door te gaan. Ik liep verder en ik had het gevoel, dat het slijm meer en meer werd. Ik zei tegen mezelf: nog vijf stappen en anders ga ik terug. En bij de vierde stap struikelde ik en lag volledig in het slijm. Ik proefde zelfs wat slijm in mijn mond. Ik probeerde op te staan, maar dat lukte niet helemaal. Ik bewoog mijn hand en opeens hoorde ik iets open gaan. Het leek wel alsof er een mega gigantische deur openging. Hij kraakte bij elke centimeter dat de deur open schoof en toen hoorde ik stemmen. Het waren lage stemmen. Glijdend door het slijm verstopte ik me snel en duwde per ongeluk tegen een kast aan. Er viel een blik kidneybonen naar beneden. Ik zag het vallen en kon het niet meer pakken. Het ging veel te snel. Ik maakte me los uit het slijm en rende zo snel mogelijk door het slijm. Ik wist niet

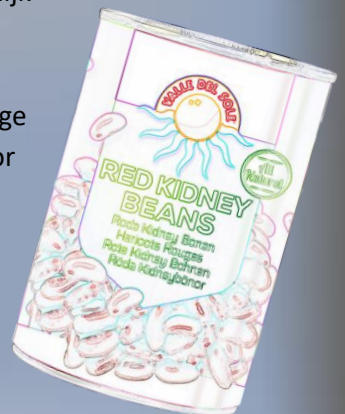

welke kant ik op moest. Toen hoorde ik weer een stem, maar het was geen lage stem. Het was de stem van Mirte. Ze had me gevonden. Ze zei: "Oké, ik vraag later wel waarom je op de engste en vieste plek van Casa bent, maar nu moeten we hier echt weg. Volg mij maar, ik weet waar de uitgang is." We renden weg, kwamen bij de uitgang en liepen weer terug naar onze klas. Ik legde Mirte uit dat ik een idee nodig had voor het verhaal. Mirte en ik besloten morgen weer bij het voorraadhok te gaan kijken.

Donderdag 21 september:

Mirte en ik lopen samen naar de klas en praten weer over wat er gisteren was gebeurd. We lopen naar onze tafel en zien Isa en Sem daar zitten. We vertellen meteen wat er was gebeurd en ze willen graag helpen met het oplossen van het mysterie. In de pauze lopen we naar het voorraadhok. Dit keer zie ik wel het knopje van het licht. We doen het licht aan en besluiten verder te lopen. Het slijm is verdwenen, maar de stank is er nog. Het is nog net zo walgelijk als de vorige keer. Dan zie ik het blik met kidneybonen. Het blik ligt op de grond. Vorige keer lag het blik vlak voor de deur, waar ik de lage stemmen hoorde. We zoeken naar iets waardoor de deur open gaat. Opeens knipperen de lichten. Na een paar tellen valt het licht uit en daar zijn die lage stemmen weer en ook weer die krakende en piepende mega gigantische deur. Er komen twee hele grote wezens

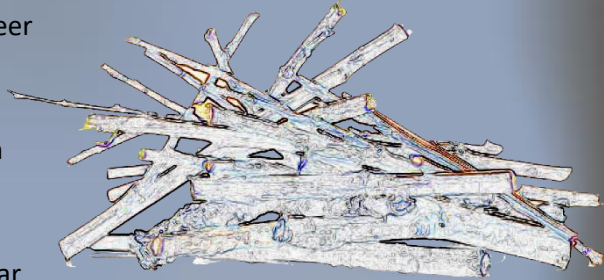
doorheen. Ze zijn groot en volgens mij groen en hebben een klein hoofd. Ik denk ook dat het slijm van die wezens is. Ik schuifel iets naar voren en zie dan ook dat ze hele grote knotsen bij zich hebben. Ik kijk beter en zie dat het trollen zijn. Grote, vieze, slijmerige, groene trollen! Van schrik maak ik een geluidje. Een van de twee trollen loopt langzaam naar mij toe. Ik probeer niet te ademen. Dan zie ik dat Sem en Isa een blik kidneybonen weggoeien. De trollen horen

het en rennen die kant op. Mirte gebaart dat we haar moeten volgen door de deur heen. We komen binnen in een soort grot, een hele grote grot. Er ligt overal slijm. We lopen verder en er komt een kruising. We weten niet of we beter naar links of naar rechts kunnen gaan. We horen de lage stemmen van de trollen dichterbij komen. "We moeten een beslissing nemen", zeg ik, "anders zien ze ons." Mirte en Sem willen

naar links en Isa en ik willen naar rechts. We ruiken een hele vieze lucht van links komen, dus we besluiten naar rechts te gaan. We lopen door een smalle grot en opeens vliegt er iets heel snel voorbij. Iedereen bukt. "Wat was dat nou?", vraagt Sem. We schudden allemaal ons hoofd op een manier die zegt: geen idee. We lopen verder en komen in een grote ruimte uit. In het midden staat een sokkel met een grote kluis erop. Op de muren staan allerlei getallen, waarvan één combinatie de code is. We horen meerdere lage stemmen van allerlei kanten komen. Ik probeer snel

wat codes uit, maar geen één werkt. Nu pas zie ik dat aan deze ruimte vijf gangen zitten, waar allerlei trollen uit komen. De tijd tikt. Als we willen weten wat er in de kluis zit, moeten we zo snel mogelijk de goede code vinden. Als we geen risico willen nemen, moeten we nu weggaan, voordat de trollen ons zien. Ik probeer nog wat codes en ik hoor Mirte al roepen: "Schiet op!" Isa en Sem beginnen te gillen en Mirte roept: "Stop, zo horen de trollen ons!" Ik kijk om me heen en zie wat grote takken liggen en roep: "Pak allemaal een tak. Dan kan je jezelf verdedigen!" Ik probeer weer een code, weer fout. De trollen hebben ons gezien en omsingelen ons. We weten niet wat we moeten doen. Snel probeer ik nog een code: 5598. Het werkt. Maar net voordat ik de kluis open kan doen, vallen de trollen ons aan en voel ik een koude hand op mijn schouder. Ik voel me een beetje duizelig en zie dan dat ik in de klas zit. De meester heeft een hand op mijn schouder gelegd en zegt: "Rosalie, je moet niet elke keer in slaap vallen. Heb je de rekensommen al af?" "Nee", zeg ik. "Nou, ga die maar snel afmaken. En denk erom niet weer in slaap vallen. Anders geef ik nog meer sommen!" Mirte, Isa en Sem giechelen. Later die dag loop ik de klas uit en kijk naar het voorraadhok en vraag me af: zou daar echt iets zijn?

Juryrapport

Code 5598

Op zoek naar inspiratie voor de schrijfwedstrijd belandt de hoofdpersoon met haar vriendinnen in een hele benarde situatie. En dat op hun eigen school.

Opvallend levendig geschreven. Goede afwisseling tussen dialoog en beschrijvende passages.

Rosalie Mullenders

Schoolslag of doodslag

Falk Freriks
De Tjalk

Thriller

Vandaag een rotdag, een woensdag. Ik moet naar atletiek, echt geen zin in. Mijn moeder zeurt al tien minuten dat ik de computer moet gaan afsluiten en me moet gaan omkleden. Ik ga uiteindelijk naar beneden. Met tegenzin doe ik mijn legging aan en loop sjokkend naar de schuur. Atletiek is saai aan het worden. Het is veel herhaling en er gebeurt nooit iets uitzonderlijks. Ik spring op de fiets en begin aan de vermoeiende rit van ongeveer een kwartier. Een lichtpuntje – mijn band is deze week gelukkig niet lek.

Tijdens mijn rit kom ik langs de bekende plekken. Het is druk onderweg. Veel gehaaste weggebruikers maken dat ik af en toe geïrriteerd van me af moet snauwen. Het is ook nog eens uitzonderlijk warm voor de tijd van het jaar, wat mijn stemming niet helpt.

De laatste tijd lees ik veel in de krant over de voortgang van de bouw van het nieuwe zwembad. Het is dan ook bijna aan

het einde van mijn tocht dat ik vol verwondering het machtige gebouw in aanbouw zie opdagen. Hier is over nagedacht, denk ik en ik verheug me al op de opening over enkele maanden. Nog een paar honderd meter, dan ben ik bij het atletiekveld. Even doortrappen Lucas, denk ik. Het licht van de zon schittert door de dakramen van het nieuwe, nog naamloze zwembad. Maar wat is dat?

Ik stop, spring van de fiets en loop naar het hek. Daar denk ik na. Zal ik over het hek klimmen of ga ik naar de training? Die training kan wel even wachten denk ik. Ik klim over het hek heen en ineens sta ik op de bouwplaats. De graafmachine staat naast me en het hek achter me. Geen

mogelijkheid om hier snel weg te komen, bedenk ik me. Ik kijk naar binnen en zie meerdere glijbanen en het lege zwembad.

Wauw wat is dat cool. Ik kan niet wachten tot het eindelijk af en open is. Weer zie ik in een flits de vreemde lichtstraal. Het is een groene

straal. Gifgroen. Moet ik dit wel doen? Ik snuif de geur van chloor op, neger mijn bonkende hart en loop naar de ingang. De nooddeur blijkt op een kier te zitten. Waarom wordt me dit zo makkelijk gemaakt? Wat ga ik vinden?

De nooddeur is niet veel meer dan een dunne MDF-plaat en buigt mee wanneer ik mijn puberlijf er tegenaan duw. Ik ben binnen. Ik zie een groter deel van het zwembadcomplex. Ik

kijk naar de straal licht en zie dat die uit een van de lege zwembaden komt. Ik loop, met de angst in mijn benen, naar de rand van het zwembad en kijk naar beneden.

Zie ik dat goed? Ligt daar een hoopje mens? Ik zie erg weinig door de schemering. De lichtstraal geeft niet veel bijval. Ik onderdruk mijn opgekropte schreeuw. Ik onderdruk mijn emotie. Ik wil dit niet zien. Ik wil hier niet zijn. Maar dan...

In de hoek van het grote bad ligt inderdaad een man. "Hallo meneer" roep ik. "Gaat het?" Geen antwoord. Ik pak snel mijn telefoon en met de zaklampfunctie schijn ik bij. De man ligt onnatuurlijk, maakt geen geluid en is blauw aangelopen in zijn gezicht en hals. Het licht van zijn laserpen schijnt groen recht omhoog naar het plafond. Naast het lichaam zie ik, naast wat bloedspetters, ook een multomap liggen van Architectenbureau Mosterd. Waar komt dat bloed vandaan?

Het is gruwelijk. Ik durf dit niet. Maar wacht, ik zie de oorzaak van het bloed om de man heen. Schedel open, hard ingeslagen, ik voel de angst weer opwellen.

Mijn hersenen malen verder. Zou dit een architect zijn die met de bouw van het zwembad gemoeid is? Was dit een naar ongeluk? Wat dit een val met noodlottige gevolgen?

Ik bel snel 112 en geef weinig meer dan de plaats delict en mijn naam. Zo, die zijn alvast onderweg denk ik. Ik pak nog even de laserpen mee. Handig voor thuis denk ik onnozel.

Ik kijk verder om mij heen en zie dat de bloedspetters ook verder van het slachtoffer uitspreiden. Ik zie zelfs kleine spatten op de badrand en de deur naar de kleedkamer. Ik besluit om het spoor te volgen. Ik loop tussen zwembaden door en langs glijbanen. Even pakt mij het besef of ik de man niet moet helpen. Maar ik kan niet dichterbij hem komen. Ik verstijf. Ik loop verder naar het ongewisse.

Ik loop door de deur van de kleedkamer en ik kom in de donkere ruimte. Ik loop iets verder en voel over de muren. Ik voel een lichtknop en ik druk hem in. Het licht knippert en de bouwlamp schiet aan. Ik kijk voor me. Benauwder dan ooit. De kleedkamer is blinkend. Wat een sterk staaltje ontwerp, maar wat jammer van de bloedspetters die druppels op de tegelvloer vormen. Dit gaat niet goed, denk ik. Buiten

hoor ik naderende sirenes. Ze zijn onderweg, mooi. De geur van chloor is ook in deze ruimte sterk aanwezig. Vreemd.

Verderop hoor ik een schuifelend geluid. Er is hier niemand toch? Ik zie dat het bloedspoor heftiger wordt. Hoe dan? Wat gaat er schuil in dit zwembad? Ik loop recht af op de ruimte met de douches. Het schuifelen stopt. Maar plots

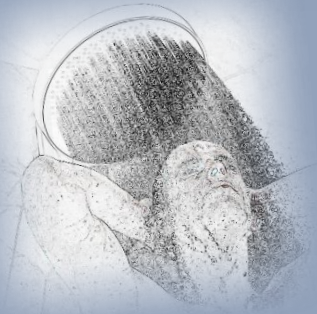

starten vanaf de andere zijde van de grote doucheruimte de douches spontaan. Ik voel nattigheid. Letterlijk en figuurlijk. Ik ben doordrenkt en dan zie ik opeens vanuit mijn rechterooghoek een schim. Een douchende schim van een man. Ik kom naderbij en probeer koel te blijven. Al lukt dat heel aardig met die koude plenzen van water over me heen. Buiten hoor ik wat geschreeuw en voetstappen om het pand heen. Door het gebrek aan ramen zijn de geluiden goed waarneembaar.

Met "Hallo meneer" probeer ik de aandacht van de mannelijke schim te trekken. Die reageert kalm met "Hallo jongen, lekker aan de wandel?" Hij wast zich verder onder de douche, het spoelwater van zijn handen en gezicht is rood. Wat?! Twee dingen schieten gelijk door mijn hoofd. De man wast, naar het lijkt, bloed van zich af en de man lijkt verdacht veel op Dennis Jellema, de grote aannemersbaas uit Stompwijk.

"Meneer, heeft u ook iets vreemds gezien in het zwembad?" Maar een antwoord vang ik niet meer op.

Het is donderdag. Hoe ik dat weet? Nou, de zuster op de afdeling kwam net langs met de menukaart voor het diner. Het is donderdag, gehaktdag. Ik weet niet meer goed wat ik wel en niet weet. Ik weet niet meer wat er gisteren was. Ik

ben verward. Mijn moeder legde vanochtend uit dat ik naast mijn fiets ben gevonden door een trainingsmaatje. Ik was bewusteloos en ben afgevoerd met de ambulance. Ik weet het niet meer. Ben ik gevallen? Heb ik alles gedroomd? Ik ben ervan overtuigd dat ik per toeval op een plaats delict verzeild ben geraakt gisteren. Maar waar baseer ik dat op? Ik draai me om in mijn bed en weet het even niet meer. Dan stukt mijn adem. Op het nachtkastje naast het glaasje limonade ligt een aluminium pen. Het gifgroene licht schijnt me in de ogen.

Juryrapport

Schoolslag of doodslag
Leuk gekozen setting in het
nieuwe zwembad. Een verhaal vol
spanning en mysterie, op heel
bekwame wijze op papier gezet.
De jury kon dit verhaal niet
wegleggen zonder het einde te
weten te komen!

Falk Freriks

De griezelige bunker....

Eva van Drongelen
De Saffier

Thriller

Hallo, ik heet Eva. Ik heb een vriendin die Roos heet, en we zijn dol op buitenspelen! We gaan dan naar het Floriadepark bij mij in de buurt. Er zijn twee speeltuinen met een schommel, een rozentuin met heerlijke rozenblaadjes en een rare, grote bunker...

Die bunker werd in de Tweede Wereldoorlog gemaakt door de Nederlandse soldaten. Er gaan nu geruchten rond dat er Duitse soldaten zijn binnengevallen die alle Nederlandse soldaten hebben doodgemaakt en ze zeggen ook dat nu (achtenzeventig jaar later) nog steeds hun skeletten rondlopen. En Roos en ik houden wel van een beetje avontuur en daarom gaan we daar vaak naartoe.

Oké, laten we beginnen bij het begin. Roos en ik gingen bij elkaar logeren tijdens de vakantie.

"Tttrriiingggggggg!!! 'Oh, daar is Roos!', roep ik. Ik doe de deur open. 'Hoi Roos, kom binnen en zet je tas neer!' We gaan gelijk naar buiten. 'Eva, ik heb zo'n goed

idee,' zegt Roos even later. 'We gaan in de nacht naar de bunker!' 'Jaaa, goed idee!' zeg ik. 'Zullen we vannacht al gaan?'

Die nacht lopen Roos en ik het Floriadepark in. Het is pikdonker en soms zie je een sikkeltje van de maan. We lopen zachtjes richting de bunker. De bladeren om ons heen ritselen in de wind en het begint zachtjes te regenen. We sluipen verder en opeens horen we een vaag geluid. We stoten elkaar aan. 'Hoorde jij dat ook,' fluistert Roos, 'dat rare geluid?' 'Ja,' fluister ik. 'Volgens mij komt het uit de bunker. Laten we ernaartoe gaan.'

Zachtjes sluipen we richting de bunker. Vaag zien we de muren ervan. 'Zouden we erin kunnen komen?' fluister ik. Zachtjes sluipen we naar de muren en zoeken op de tast naar een deur of een luik. 'Hier,' fluistert Roos, 'hier is een soort luik met een ring.' Ik trek zachtjes aan de ring, maar ik krijg het niet open. Roos begint mee te trekken en heel langzaam krijgen we het een stukje omhoog. Het is heel zwaar, maar toch lukt het om het omhoog te hijsen en een stukje opzij te schuiven, zodat er een kleine opening ontstaat. 'Heb jij iets om in het

gat te gooien?' vraag ik. We voelen allebei in onze zakken. 'Oh,' zegt Roos, 'ik heb nog een fietslampje in mijn zak zitten. Laten we daarmee in het gat schijnen.' Roos knipt het lichtje aan en schijnt ermee in het gat. We zien een steile, stenen trap die leidt naar een pikdonkere gang. 'Durf jij de trap af te gaan?' fluister ik. 'Zullen we samen naar beneden

lopen?' vraagt Roos. 'Oké, maar geen geluid meer maken,' zeg ik. Zachtjes dalen we tree voor tree de trap af. We houden onze adem in. Wat zal er in die donkere gang te vinden zijn? Als we beneden zijn, zien we een lange, smalle gang met heel veel deuren. Wat zal er achter al die deuren zijn?

We lopen een klein stukje de gang in. Plotseling grijpt Roos me bij de arm. 'Hoor je dat,' fluistert Roos, 'dat rare geluid? Waar komt dat vandaan?' 'Ik hoorde het ook,' zeg ik. 'Zou het achter een van die deuren vandaan komen?' 'Durf jij nog verder?' vraagt Roos aan mij. 'Ik hoorde het ook, en ik vind het wel heel eng worden,' zeg ik.

We horen opeens nog een geluid! We rennen terug naar de trap, maar stoppen in het midden van de trap. 'Hoor je dat ook,' fluistert Roos, 'die voetstappen achter ons?'

Voorzichtig draaien we ons om en knippen voorzichtig het lampje aan. We zien grote, brede voetsporen die leiden naar een van de deuren. De deuren zijn lang, dun en heel stoffig.

We sluipen zachtjes naar de deur. 'Er moet iemand voor gaan,' zeg ik. Ineens horen we weer voetstappen achter ons! 'Ik ga wel voor,' fluister ik.

Snel vluchten we de kamer in en doen de deur achter ons dicht. We kijken bang rond in de kamer. We zien een soort kast met daarin allemaal wapens. Links van de kast zien we een soort reuzenketel. We sluipen zachtjes naar de reuzenketel toe en kijken erin. We schrikken ons rot als we

in de reuzenkettel kijken. We zien allemaal bloedspetters. 'Zullen die echt van Nederlandse soldaten zijn?' fluister ik. Ineens horen we een piepend geluid achter ons. 'Snel, verstop je in de reuzenkettel,' zeg ik. De deur gaat zachtjes open. We horen voetstappen richting ons gaan. Dan is het doodstil in de kamer. Een paar seconden later horen we de voetstappen langzaam de kamer uit gaan. Ik kijk voorzichtig over het randje van de ketel. 'Er is niemand meer,' stel ik Roos gerust. Langzaam komen we de ketel uit. Ineens zien we een lichtje. 'Roos, doe dat fietslampje uit!' fluister ik. 'Ik heb hem helemaal niet aan!' fluistert Roos. Ineens horen we het geluid achter ons, dat bekende geluid dat we

de hele tijd hoorden! Met een ruk draaien

Roos en ik ons om. We zien een

oud skelet met

een geweer!

(Waarschijnlijk

komt dat geweer uit

de kast naast ons.) We

schrikken ons rot. 'Nu heb ik

eindelijk iemand,' zegt het skelet met een

krakerige stem.

We lopen zachtjes naar achter en stoten tegen de muur, die zich met een ruk omdraait. We durven niet te kijken totdat de muur stilstaat. We doen onze ogen open en zien een diepe afgrond. En boven die afgrond zweven een paar grote rotsblokken. Ineens begint het platform waar we op staan te bewegen.

'Snel,' schreeuw ik, 'spring naar het eerste rotsblok!' We springen snel naar het rotsblok, maar dat wiebelt ook. 'Aaah, Eva, waar ben je!' schreeuwt Roos. 'Achter jou!' roep ik. We springen zo snel als we kunnen naar de overkant.

Aangekomen bij de overkant komen er ineens drie andere skeletten op ons af! We kijken om ons heen maar zien geen andere weg dan de afgrond! 'Oké Roos, we zullen moeten springen!' roep ik. We rennen naar de afgrond en springen snel de afgrond in. We vallen en vallen en vallen. Ik merk dat

de afgrond steeds smaller wordt en dat we in een soort buis belanden.

Als we keihard neerploffen op een soort bed, zie ik dat Roos ergens is blijven haken! Ik schreeuw naar boven, maar ik hoor geen antwoord. Ik kijk om me heen en beseft iets heel ergs. Aan het begin van de val waren we allebei keihard aan het schreeuwen. Maar daarna was ik alleen

met mezelf bezig. Ik kan niet terug naar boven klimmen, omdat de buis daar te glad voor is. Ineens hoor ik een keiharde gil. Ik schrik me een hoedje en kijk naar boven. Roos valt ook naar beneden. Ze ploft heel hard neer en het kussen scheurt uit elkaar. We vallen nog verder en horen boven ons het geratel van botten.

Zal het ooit nog goedkomen met ons?

Juryrapport

De griezelige bunker
Een bunker in Zoetermeer? Ja
echt waar! Maar of je hem wil
bezoeken? De spanning die de
hoofdpersonen voelen, was voor
de jury niet te missen. Het
kippenvel liep ons over de armen.

Eva van Drongelen

De gruwelijke kelder

Nick van Hooff

Prinses Margrietschool

Ik stapte op de fiets onderweg naar huis. Het was een lange en vooral saaie dag op school. De bladeren suisdan voorbij, het was een winderige en koude dag. Het was winter en het werd al schemerig. Ik kwam thuis aan en zei mijn vader en moeder gedag en ging naar mijn kamer. Ik ging lezen en ik

las over een kelder waar geluid uit kwam. Ik kreeg het meteen benauwd. En op dat moment hoorde ik gekraak. Het kwam van de kelder. "Aaaaaaiiii", schreeuwde ik. Het zal toch niet zo zijn als in mijn boek? Ik liep naar de kelder.

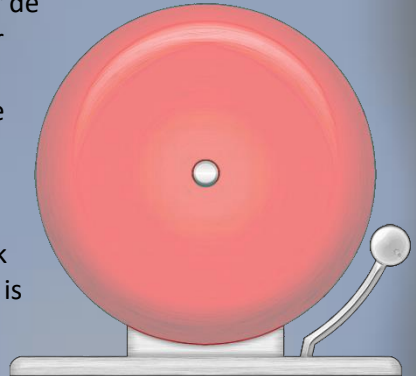
Ik moest weten wat ik hoorde! Mijn moeder hield me tegen; alsof er iets was. Ik vond het meteen al gek. Mijn moeder zei dat ik maar moest gaan slapen. Ik luisterde maar en ging slapen. De volgende ochtend werd ik wakker, ik kleepte me aan, zei mijn vader en moeder gedag en stapte op de fiets. Ik

dacht nog altijd aan gisteravond. Ik moest en zou ontdekken wat er in de kelder was. Ik kwam aan op school en ik zei tegen mijn vrienden dat ik gisteravond wat in de kelder

hoorde. Ze begonnen te lachen: “HAHAHA, je gelooft toch niet in spoken.” “Kom op, spoken zijn voor baby’s”, zei Thijs. “Geloof me nou, het is echt”, zei ik. David hoorde het nu ook. “Wacht”, zei David angstig, “zijn er spoken in Lucas zijn huis?” “Kom op, David, dat geloof je toch niet?”, zei Thijs. “Nee, oké, maar stel het is echt zo”, zei David. “Jij gelooft het dus wel. Ik wist niet dat ik vrienden was met een stelletje baby’s”, zei Thijs.

Op dat moment riep de juf door de klas: “We gaan rekenen.” “Bleegghh”, zei ik in mijn hoofd,” daar heb ik nu echt geen zin in.” Ik staarde de hele rekenles naar de klok. De rekenles duurde eigenlijk maar een uurtje, maar voor mijn gevoel duurde het een hele week. Eindelijk, de bel ging. Pauze, daar was ik nu echt aan toe. Ik zat de hele tijd in mijn hoofd met wat dat gekke geluid in de kelder kon zijn. Ik vond het eng, maar ik was ook een beetje gefrustreerd. “Wat is het nou?”, dacht ik. Op dat moment kwam David naar me toegelopen. “Heb je al een beetje een idee wat het kan zijn?”, zei David. “Nee, nog steeds niet. Het is echt om gek van te worden”, zei ik. “Zullen we anders afspreken?”, zei ik. “Ja, goed idee”, zei David. “Misschien kunnen we dan stiekem in de kelder gaan en zien wat er aan de hand is”, zei ik. “Ja, doen we”, zei David.

De bel ging weer. We mochten naar huis. Ik belde mijn moeder op en vroeg of David kon komen spelen. Ik zei natuurlijk niks over dat we stiekem de kelder in wilden gaan, want ik wist natuurlijk dat ze dat niet goed zou vinden. We

stapten op de fiets. We lieten het niet merken, maar stiekem vonden we het allebei een beetje spannend. We kwamen aan bij mijn huis. "Hallo David", zei mijn moeder. Mijn vader was op zijn werk en mijn moeder ging ook zo weg. Ze was er nu nog wel, dus we moesten nog even wachten om de kelder in te gaan. Straks waren we dus wel alleen thuis. Dat was aan de ene kant spannend, maar aan de andere kant fijn, want dan kon mijn moeder niet zien dat we de kelder in gingen. Ik hoorde weer gerommel vanuit de kelder, David en ik keken elkaar aan. Ik vroeg het nog een keer aan mijn moeder waardoor het geluid kwam. Ze

stotterde en zei dat het de wasmachine was, en dat ik me geen zorgen moest maken. Ik geloofde dat niet.

Het was tijd, mama ging werken en wij konden naar de kelder. We keken elkaar aan en knikten. We gaan naar de kelder. We liepen naar de gang, trokken het vloerkleed eraf en openden de deur. De deur piepte en kraakte. Ik zag aan David zijn gezicht dat hij het spannend vond. "Ga jij maar eerst", zei David. "Oké", zei ik. Ik liep naar beneden. Ik hoorde nog niks. Toen zei ik tegen David: "Ik zie niks, volgens mij was het allemaal in mijn hoofd." "Pfjiewww", zei David. En op dat moment hoorde ik gelach vanuit de kelder. Ik schrok me dood en rende de kelder uit. David rende achter me aan. "Ik ga nooit meer die kelder in", zei ik. "Maar we moeten toch weten wat er in die kelder zit?", zei David. "Oké, dat is waar", zei ik. We liepen terug naar de kelder. "Nu is het jouw beurt om de kelder in te gaan", zei ik. "Oké, dat is waar. Maar voordat ik erin ga,

wil ik wel iets van een wapen hebben of zo”, zei David. “Oké, dat snap ik” zei ik. Ik pakte een stok en gaf hem aan David. “Doe voorzichtig”, zei ik. Hij liep de trap af en zag een lichtknopje. “Lucas kijk, een lichtknopje”, zei David. “Druk erop”, zei ik. “Oké”, zei David en hij drukte op het knopje. Het licht ging aan.

“Aaaaaiiiii”, schreeuwde David en probeerde de kelder uit te rennen en het monster van zich af te slaan, maar hij werd teruggetrokken.

“Neeee, kom terug”, schreeuwt Lucas en het wordt stil. David is de kelder ingetrokken en Lucas durft hem niet te redden, omdat hij bang is dat er hetzelfde gebeurt met hem.

Op dat moment komt zijn vader thuis, maar hij weet niet zeker of hij het moet vertellen. Hij doet het toch en vertelt alles. Zijn vader is geschrokken en zegt tegen hem dat ze de kelder wel in moeten. Daar gaan ze dan met een zaklamp in hun hand! Het is er stil en donker. Lucas is bang en papa volgens hem ook. Dan ziet Lucas een scheur in het behang. Lucas loopt er naartoe en haalt het gescheurde behang eraf. “Een deur”, zegt Lucas tegen papa. “Wacht, ik kom naar je toe”, fluistert papa. “Denk je dat David daarin zit”, fluistert Lucas. “Dat moet haast wel”, fluistert papa terug. “Zal ik de deur openmaken?”, zegt Lucas. “Doe maar”, zegt papa en Lucas

opent de deur. En toen snapte ik wel waarom mama dit al die tijd verborgen hield.

Juryrapport

De gruwelijke kelder
Stel je voor, je bent een verhaal
aan het lezen en wat je leest,
gebeurt ineens in je eigen huis!
Dit verhaal zit vol mysterie en
heeft heel herkenbare personages,
knap gedaan.

**EERVOLLE
VERMELDING**

Nick van Hooft

31

Het geheim van de geest

Rick Noomen

De Tjalk

Thriller

Ik ben op weg naar mijn opa vlak bij het Westerpark. Ik hoor wat achter mij; een harde windvlaag. Maar als ik me omdraai, zie ik niks. Is er misschien storm op komst? Nee, er stond niks op het weerbericht voor vandaag. Laat ik maar doorfietsen, denk ik.

Twee minuten later bel ik aan bij opa. Ik kijk om me heen en ik zie iets zwarts in de vorm van een persoon. Maar het is geen persoon, het lijkt op een zwevende schaduw. Ik vind dat raar, want ik heb dat nog nooit gezien.

Misschien was het wel iemand en ik knipperde precies op dat moment en zag het niet goed.

Ik hoor de stem van opa uit de intercom: "Hi Rick, kom maar naar de achtertuin." Opa wacht daar al op mij als ik er aankom. "Volg mij maar, wij gaan naar de schuur je fiets neerzetten", zegt opa. Dan zie ik dezelfde donkere figuur achter de schutting. Wat doet die daar? Volgt die ons? Ik

word nu wel een beetje bang. Ik ga snel mijn fiets in de schuur zetten.

We lopen naar binnen. Opa geeft mij een glaasje water en we gaan zitten bij de eettafel. Nu is het een goed moment om over de schaduw te vertellen aan opa. Misschien kan hij mij helpen om uit te zoeken wat het is. Ik vertel opa over de windvlaag en over de schaduw achter de schutting. Opa is heel erg verrast door mijn verhaal, maar hij gelooft niet in geesten en zegt: "Je hebt het je vast verbeeld." Maar ik weet zeker dat het iets was en wil weten of opa gelijk had.

"Kunnen we niet eventjes in het park gaan wandelen?" stel ik voor. Ik wil dat opa de schaduw ook ziet en dat hij mij dan

gaat geloven. "Ja, dat kan," antwoordt hij en we gaan naar buiten.

De zon is al weg en het wordt snel donker. Het Westerpark ziet er eng uit zonder daglicht met hoge bomen die op me af lijken te komen. Je kan alleen het pad zien, want de

lantarenpalen staan aan. 15 Minuten later rent dezelfde schaduw over het pad naar de bocht toe. Precies op dat moment gaat het donderen en de lichten gaan flitsen. Ik ga dicht bij opa staan en houdt zijn hand vast. Dan stopt het flitsen en gaan de lichten opeens helemaal uit. Gelukkig heb ik mijn telefoon in mijn broekzak. Ik doe de zaklamp van de

telefoon aan en zie dat opa is verdwenen! Nee, dat moet de schaduw geweest zijn, ik moet snel terug naar het huis! Bij de deur besef ik pas dat ik geen sleutel heb. Zou ik iets kunnen gebruiken om de deur te kraken? Ik kijk om me heen maar zie niks. Wacht, ik heb mijn nieuwe riem om, dat gaat wel werken. Yes! Het lukt! Snel naar binnen. Maar wat zie ik daar? Opa zit op de bank de krant te lezen alsof er niks is gebeurd. “Huh? Opa? Wat doe jij hier?” vraag ik. “Hoezo? Wat doe JIJ hier? Hoe ben je binnengekomen?” Ik vertel wat er net in het bos gebeurde, maar hij herinnert zich hier niks van. Hoe kan dat? “Maar ik was niet verdwenen, jij was juist opeens weg!” zegt opa verbaasd. “W-w-wat bedoel je nou?” vraag ik. Een lang gesprek later gaan we eindelijk naar buiten om de geest te zoeken. “Opa, ik zie de geest. Hij is daar om de hoek gegaan, kom mee”, zeg ik. We voelen allebei de windvlaag, die ik eerder voelde. Voor ons staat een oude man, maar je kan alleen de vorm zien, het is iets schaduwachtigs. Hij staat stil en staart naar ons alsof hij iets van ons wil. Opeens komt er een kleine zandstorm op ons af en de schaduw vlucht weg. Het duurt best wel lang voordat alle zandkorrels zijn gevallen en dan zien we het: een tekst van zand gemaakt. Er staat:

het is al geweest,
de tijd dat ik leefde,
de tijd dat ik was,
van vele boeken,
dan ken je het pas.
Boek dat zo oud is
als vierhonderd jaar,
daar zal het in staan,
mijn prachtig verhaal.

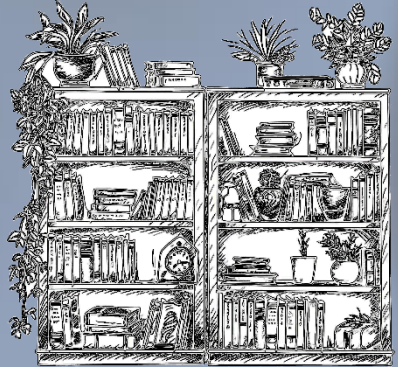
En er staat een cijfer bij: 2438. Opa snapt het gelijk: “Het is een raadsel, Rick. Vele boeken zitten in een bibliotheek. We moeten daar een boek vinden, dat heel oud is.” “Maar opa, zulke oude boeken zijn er niet in de bibliotheken van Zoetermeer. Ik denk dat het de code van een speciale tram is, die ons brengt naar een oude bibliotheek”, zeg ik. “Dat is goed nagedacht, Rick. We gaan op zoek naar de tram met het cijfer 2438”, roept opa.

Wij fietsen naar de dichtstbijzijnde tramhalte, halte Voorweg laag. Misschien moeten we de code op de kaart zetten. Maar dan komt er een denkbeeldige tram aan; het is wazig. “Deze tram moet het zijn”, zeg ik tegen opa. Wij lopen de tram in, maar niemand anders loopt mee. Hoezo niet? Blijkbaar kunnen ze het niet zien. “Ohh, nu snap ik het, opa. Hij heeft ons uitgenodigd, waardoor alleen wij de tram zien.” Gelijk als we in de tram stappen, voelt het alsof ik ga zweven. Oh, het is een tram die niet meer bestaat. Voordat we het weten, stopt de tram opeens. Moeten we er nu al

uit? Buiten de tram is het mistig. We kunnen bijna niks zien, maar wat ik wel zie zijn oude gebouwen en auto's. Huh, waar zijn we? Opeens stoot ik tegen een deur aan en deze gaat krakend open. Voor ons op de vloer ligt een lijn van zand. We volgen deze naar een grote, houten kast. Er schuift een dik, oud boek een stuk naar voren.

Opa pakt het en het vliegt open naar een bladzijde vol met tekst en plaatjes. Er is een plaatje van een zwarte schaduw, precies zoals degene die we eerder zagen. Er staat: "Gefeliciteerd, jullie hebben mij gevonden. Ik was een heilige van de bibliotheek. Ik ging gedachten lezen van de bezoekers en leidde de mensen naar een boek dat precies voor hen gemaakt was, dat ze nodig hadden. Ik wou dit laten zien aan jullie, zodat iemand weet dat ik besta en nog steeds in de bibliotheek rondhang. Maar jullie mogen het niet doorvertellen, het blijft ons geheim."

Opeens zien we alle oude boeken verdwijnen, alles vervormt en we zijn terug in onze eigen tijd, de nieuwe bibliotheek. Als we naar buiten lopen, gedraagt iedereen zich gewoon normaal. Sommigen lezen, anderen zoeken iets op een computer op en sommigen maken hun huiswerk in hokjes. Niemand weet dat ze constant worden bekeken door de geest. Ik kijk naar beneden op de trap en zie: ik heb het oude boek met het geheim van de geest meegenomen van 400 jaar geleden..

Juryrapport

Het geheim van de geest
Het geheim van de geest heeft
zijn plekje verdiend vanwege het
bijzondere verhaal. We willen
niet teveel verklappen, want dit
verhaal weet je continue te
verrassen. Een erg goede
prestatie van de schrijver.

Rick Noomen

**EERVOLLE
VERMELDING**

Thrillerschrijvers top vijf van 2023

1. Rosalie Mullenders, Casa
Code 5589
2. Falk Freriks, De Tjalk
Schoolslag of doodslag
3. Eva van Drongelen, De Saffier
De griezelige bunker
4. Nick van Hooff, Prinses Margrietschool
De gruwelijke kelder
5. Rick Noomen, De Tjalk
Het geheim van de geest

Longlist

In deze bundel is de top vijf van alle spannende verhalen opgenomen. Natuurlijk heeft de jury nog meer toppers gelezen die deze bundel *nét* niet hebben gehaald.

(In willekeurige volgorde) :

- **Reniem Al Moukhaibar**, De Baanbreker
De man in de zwarte mantel
- **Tim Wijman**, IKC Klimboom
Game Museum
- **Sanjana Sriram**, De Contrabas
Glimlach van de Dood
- **Zi Xuan Lin**, De Oostwijzer – Orion
Speelplezier...?
- **Nori van Wershoven**, De Vijverburgh
Wat een vreselijk feest

En natuurlijk ook weer dank aan ALLE kinderen die verhalen hebben geschreven die niet genoemd zijn.
Blijf schrijven!

Colofon

Uitgave: Nederlands Thrillerfestival Zoetermeer

Voorzitter: Ria Oosterop

Jury: Annemieke van Doorn

Sanne Pronk

Joyce Maltha

Carol van Westerlaak

Lisanne Witjes

Coördinatie: Erasmus College – Jan Brouwer

Vormgeving: Tekst & Thema Zoetermeer

Illustratie: Tekst & Thema Zoetermeer

Drukrealisatie: NBD Biblion gesponsord

Oplage: 850

MAX

nbd biblon

ZOETERMEER

IS DE PLEK.

JUST | Notarissen

